

[Socialministeren.]

kan blive enig om det, at beskæftige dem, der ønsker at faa Arbejde, ved regelmæssigt Arbejde fremfor at henvise dem til Understøttelse og til saa i øvrigt at gaa og drive paa Gaderne.

Hvis det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen havde vidst, hvorledes det forholder sig med de Kronikker, han talte om, fra „Social-Demokraten“, havde han ikke fremført dem heroppe. Jeg skal gerne ved privat Lejlighed gøre Rede for, hvad jeg skrev dengang. Jeg har aldrig offentligt begaaet nogen Art af Svineri, og naar Sagen kom til at se saadan ud, skyldtes det en Perfidi fra Dagbladet „Politiken“s Side, der dengang ikke var i Regeringsalliance med undertegnede og formodentlig derfor — det gjorde det nemlig — af og til fandt sig foranlediget til at pille et lille Stykke ud af en Kronik af en helt anden Sammenhæng for at give Befolkningen det Indtryk, at jeg optraadte, saaledes som naturligvis det ærede Medlem Aksel Larsen troede, at jeg havde gjort.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Den højtærede Socialminister vilde gøre gældende, at jeg oversaa den historiske Erfaring, at der i Folkene og i Samfundene til enhver Tid foregaar en Kamp mellem Klasserne, hvorunder de forskellige Befolkningselementer, naar det gælder de økonomiske Interesser, for hver især Vedkommende søger at slippe billigst muligt fra det. Deri har Socialministeren Ret, men jeg har ikke ment, at den Betragtning ikke skulde holde Stik, og det var heller ikke mod den Betragtning, jeg ankede over for den højtærede Socialminister. Det, jeg vilde gøre gældende, er, at en god Regering og en stærk Regering er i Stand til at hæve sig over disse klasseegoistiske Interessesætninger, den er i Stand til at skifte Sol og Vind lige mellem disse Interesser ud fra et Helhedssynspunkt og Samfundssynspunkt. (*Socialministeren* [Steincke]: Har vi da en stærk Regering?). Nej, det har vi ikke i Øjeblikket. Vi har netop en — det var ogsaa det, jeg gjorde gældende — Regering, som er i høj Grad marxistisk klassebetonet, og som er indstillet paa den økonomiske Klassekamp og ensidig Part i den økonomiske Klassekamp, som foregaar i Befolkningen, en Regering, som tager Parti ensidigt. Det var netop det, jeg ankede over: at denne høje Regering ikke er i Stand til at hæve sig op til et alment Stade og til at træffe sine Dispositioner

ud fra almene samfundsmæssige Interessehensyn, ud fra en Helhedsbetragtning, men stadig følger de snævre klassebetonede Synspunkter. Det tror jeg ikke lader sig gøre i Længden, naar vi staa i saa kritiske økonomiske Forhold, som vi gør.

Og naar den højtærede Socialminister endvidere vilde hævde, at i Diktaturstaterne er det omvendte Tilfældet, der er det Overklasseinteresser, som af Diktaturregeringerne gøres ensidigt gældende paa den mindre bemidlede Befolknings Bekostning, vil jeg gentage, at det er jo ikke aristokratiske Overklassediktaturregeringer, man har hverken i Italien eller noget andet Sted i Europa. Under de nuværende historiske Forhold i Europa, økonomisk og socialt, er et saadant Styre simpelt hen en Umulighed, og jeg tror, man skal følge daarligt med i, hvad der foregaar i Diktaturstaterne, hvis man ikke er klar paa, at de paagældende Diktaturregeringer er meget lydøre og meget ømfndtlige netop over for Stemninger og Interesser i de brede Lag, i de mindre bemidlede Lag af Befolkningerne. Der skal ikke megen Utilfredshed til, før man opportunistisk træffer Dispositioner for at stille tilfreds.

Det er ikke ret længe siden, at Mussolini foretog en omfattende Rekonstruktion af sit Ministerium med det Formaal og med den Virkning at give Regimet en endnu mere social, arbejdsvenlig betonet Tendens, fordi der var begyndt at komme stigende Utilfredshed frem i Arbejderbefolkningerne i de store italienske Industricentre. Det var ikke mindst for at imødegaa denne Bevægelse og komme berettigede Ønsker fra Arbejderbefolkningens Side mere i Møde, at han foretog denne Rekonstruktion. Og i Tyskland, ja dér behøver man jo ikke at søge længe i den nyeste tyske Lovgivning, siden National-socialisterne kom til Magten, for at se, hvor omfattende en Socialreformpolitik der føres med Henblik paa at forbedre Arbejderbefolkningens Kaar.

Den højtærede Socialminister vilde endvidere gøre gældende, at de finanspolitiske principielle Spørgsmaal, som denne Sag rejser, maatte vi tage frem under Finanslovens Behandling; men samtidig gjorde han jo en finanspolitisk Betragtning gældende, som netop er saa betegnende for den principielle Opfattelse hos Regeringen, nemlig den, at han vilde gerne give Afkald paa at optage nye Laan, hvis man vilde gaa med til at forøge Formue- og Indkomstbeskatningen. Under de foreliggende Forhold, i et stadig mere og mere kapitalfattigt Land som